

(המשך מעמוד 31)

ביום, ובקושי נפגשנו. על חתונה לא דיברנו ולא חשבנו. עכשיו יש לי חבר שאני מכירה עוד מחיפה. הוא גר בלוס־אנג'לס, ומתקשר איתי בכל יום. שמו מייקל וולף. לפני חודש הגיע ארצה, במיוחד כדי להיות נוכח במסיבת הבר־מיצוה שעשיתי לבן שלי, ניסים. נסענו שבוע לאילת, והיינו במלון סונסטו. בקרוב אסע אליו לארצות־הברית לחודש ימים, ונראה. הוא הבטיח לסדר לי שם עבודה והופעות בטלוויזיה ובס־רטים. הוא גם רוצה שאלמד מישחק. תמיד רציתי לנסוע, אבל לא היה לי האומץ, כי יש לי כאן הרבה עבודה, אוהבים אותי. אני המובילה כאן בארץ. אני שהכנסתי את ריקודי־הבטן לתודעת הציבור בצורה מכובדת. הכנסתי את ריקודי־הבטן לטלוויזיה ולקולנוע ולכל בית מכובד בישראל.

עיראקים בקאהיר

רימים אלה אני נוסעת למצריים, להופיע במלון מפואר, וגם בשני רידות־ישראל במצריים. אני גם מופיעה בתפקיד בטלוויזיה בהצגה בשם שבוים. יש לי שם גם תפקיד־מישחק, חוץ מריקודי־הבטן. אני מופיעה יחד עם גרי יגיל, וחלק מהשחקנים שהרפיעו בהמסערה הנדונה. מדברים בס־רט ערבית ועברית. זהו סיפור על שתי מישפחות, ערבית ויהודית. כל זה מאוד מחמיא לי ומחניף לי. בקרוב אופיע גם בסרט גרמני שיצולם כאן לטלוויזיה הגרמנית. אני נוסעת למצריים לעיתים קרובות. אני מזמינה

כשהייתי עם מריה בקאהיר, הלכנו למועדון־לילה מפואר, שם הופיעה רק דנית־הבטן סחה חמרי. היא מכונה „פרינסס“, היות ועמדה להתחתן עם נסיך סעודי. בסוף לא התחתנה איתו, והתואר „פרינסס“ נשאר לה. היא הכירה אותי מפעמים קודמות שהייתי שם, והכריזה ברמקול שישנה כאן אורחת, ורקדנית־בטן מישראל בשם סימון, והזמינה אותי לבימה. חלק מהקהל מחא כפיים וחלק לא, היו כמה שנראו המומים. עליתי לרקוד איתה, וראיתי שהיא קצת נבוכה ולא רציתי להמשיך לרקוד. המשכתי. היא מחאה לי כף וגם הרבה מהקהל, חוץ מקבוצה של גברים עיראקיים, שישבו ליד אחד השולחנות, שקימו ויצאו בהפגנות. שאלתי את אחד המלצרים למה יצאו, והוא לא ענה לי.

„אני חושקת בגבר!“

אני חושבת שאולי מי שהמציאו את הסיפור שאני לסבית הוֹר־רקדנית־הבטן, המנסות להתחרות איתי, והמקנאות בהצלחה שלי. איך אני יכולה לחשוק באשה עם גוף כמו שלי? הרי כולי שופעת סכס, ואני חושקת בגבר כדיוק כפי שהוא חושק בִּי. אני לא בנוייה לפלירטים, והיו לי הרבה מיקרים שיצאתי עם גברים יומיים או שלושה. אולי הם חשבו כי ילך להם יותר קל, כי אני רקדנית־בטן, ועל הבימה אני כמו נמר, כמו תתולת־מיין. קורה לפעמים שאני נדלקת על גבר ממבט ראשון, כמו שקרה לי עם השחקן סטיבן באומר, שכאן לעשות כאן סרט.

ני פצועים בנתי־החולים רמב"ם כחייפה. אם אמא של ילד יתום מבקשת ממני, אני תמיד מופיעה בהתנדבות. בגלל המיקצוע שלי, שהוא קצת יוצא־דופן, הפכתי יותר נוקשה בקשר לכל דבר אישי הקשור לחיי. כשאני לגמרי, כבר אמרו לי פעם שיש לי פיצול־אישיות.

אני חושבת שבגלל הקשיחות שלי הגעתי למעמד שבו אני נמצאת בת־קופה קצרה של חמש שנים. וזה הכל בזכות, ולא בחסד. אף אחד לא עזר לי. אולי זה ימצא חן בעיני לגור בארצות־הברית. כבר יש לי שם דירה מוכינה, אוטו ועזרת מסקי־אית. הפעם אשאר חודש, ואחזור לכאן. ואם הכל יסתדר, אקח את הבן שלי, ניסים, איתי. עכשיו הוא לומד בהרסים ואני לא רוצה שהנסיעה תפגע בלימודים שלו.

„זה כמו סרט“

מאוד מפריע לי שאומרים שאני לסבית. אומנם אני שומעת שאומרים על הרבה בחורות שהן לסביות, ועל כל בחור שני אומרים שהוא הומו. אבל לא כותבים את זה בעיתון כמו שכתבו עלי, וזהו ההבדל. כי אנשים שקוראים דברים מפרשים אותם איך שנוח להם. על עופרה חזה העלילו שהיא חולת־סרטן ועומדת למות בכל רגע. זה לא סתם רוע־לבן ואני חושבת שלהעליל עלי שאני לסבית זה לא פחות גרוע מסרטן. אני שוב אומרת שאני לא שוללת את זה. אני לא אומרת שזה רב־כל כך

הוד מלחותה מלחיית־עץ ענקית, המתנשאת לגובה 4.80 מטר ושקוטרה הוא 1.50 מטר, הוצבה בפיתוח של מלון „הוד“ החדש בים־המלח. זו המלחייה הגדולה ביותר בעולם ובדעת הנהלת המלון להגיש בקשה לרישום המלחייה היחידה במינה, שאת רעיון הצבתה יזם הפירסומאי יורם ברנע, בספר־השיאים של גינס.

ברי לפני הופעה

אמרת שאני לא שוללת את עניין ה־לסביות, ושהומוסקסואלים מנעלים אותי.

רע. מי שטוב לו עם זה, שיהיה לו לבריאות. הרי כל אחד עושה מה שטוב לו בחיים. לי השמועות מפריעות. כי מאז שזה הופיע בעיתון יש לי הטרדות בלא־סוף בטלפון. גברים ונשים מתקשרים איתי, סוטים וסוטות למיניהם. אנשים לא־בריאים. אני כבר לא עונה לטלפונים, ומקבלת רק הודעות דרך המזכירה האי־לקטרונית. גם אצל אילנה בדירה מטרידים כל הזמן. אני לא יודעת איך הגיעו לטלפון שלה. כל מיני אנשים לא־מוזוהים אומרים לה: „לא ידעתי שאת כזאת, ושאת שוכבת עם ברי סימון“. אילנה ואני מאוד סובלות מזה, ואין לנו לא יום ולא לילה. אני שוקלת אם כדאי להחליף את מיספ־הטלפון ולנסוע מכאן לתקופה עד שהכל יירגע.

היכרתי אותו במסיבה, ומהרגע הראשון היתה בינינו משיכה הדדית. היה לי איתו רומאן סוער של כמה ימים, והיה נהדר. אני מקבלת הרבה הצעות־נישואין, כי אני בחורה שיש לה כל המעלות שכל אשה היתה רוצה שיהיו לה. אבל בשלב זה אני לא חושבת להתחתן. לחי תונה אין תאריך, ואין כתובת. זה דבר שכאן פתאום. אני מתכננת להתחתן ב־עוד חמש שנים, ואם אתחנן, ארצה גם ילדים, ואז לא אוכל לעסוק בריקודי־בטן. בעתיד אני מתכננת לפתוח בית־ספר לריקודי־בטן. גם עכשיו יש לי כמה תלמידות, ילדות מאוד מוכשרות. כרגע יש לי הרבה מאוד הופעות, ואני גם מופיעה בהתנדבות, בייחוד לפני הצבא. במילחמת־הלבנון הופעתי כבונקר יומיים לפני החיילים, וגם לפי

שם את חליפות־הריקוד שלי אצל התור־פרת הירועה בעולם. הופעתי במצריים. שמעו עלי שם, והרבה מכירים את שמי. בפעם האחרונה, כשהייתי בקאהיר, ביקש עיתונאי מצרי תמונה שלי, ואמר שיכניס אותה לעיתון ויכתוב שאני רקדנית־בטן מדארוקו. ואני דווקא רוצה שיידעו שאני ישראלית ויהודיה, כי אני גאה בזאת, כי לי יש מה להראות ומה לייצג. בכל מקום אני אומרת שאני מישי־אל. איתי אף אחד לא מדבר על פרי־ליטיקה, כי אני מתעסקת בדברים יפים. במצריים אני מדברת אנגלית וערבית. אני אנשים מאוד נחמדים שם, ולא מעניין אותם מילחמה ופוליטיקה. הרי פעתי במלון שרחון. ועכשיו אני מוזי מנת להופיע במלון מרויט. אני נפגשת עם אנשים מאוד ידועים.

למינעח א״דס בסקס:
השתמש בבתולה.
למינעח ציחוח בטלפון:
במכשיר BUGALARM.
 אנו מספקים גם:
 * שירות לגילוי האזנות
 * מכשירים להקלטת שיחות
 * מזכירות אוטומטיות
רדיו רוקטור בע"מ
 ת"א, שלום עליכם 18, טל' 286444

תו טרמפ לחייל

הכנס התשיעי של ותיקי גדוד 54 (מאז ימי ח״ש ח״א) – גבעתי (שנת ה-40 למדינת ישראל)

יתקיים ביום א', 15 במאי 1988 כ"ח באייר (יום ירושלים), – בשעה 6.00 בערב אצל חברינו משפ' קציר במושב עדנים על יד הוד השרון.

החברים, שטרם נרשמו, ישלחו מיד 50 ש"ח (לזוג) בצירוף שמום וכתובתם (המחיר כולל גם מדליה) לפי הכתובת: כנס גדוד 54 ע"י יהודית תמיר רח' פרנקל 8 ת"א מ. 69058.

בדבר פרטים אפשר לפנות גם לח"ח רות ויהושע גילת – 03-5560905, מוסה אשד – 03-295151 בשעות העבודה.

להתראות,
הועדה המארגנת
 טל' 03-412093 בערב